

ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Πήτερ Σάφερ «Άσκηση πέντε δακτύλων».

Ζωντανή ή προσπάθεια που γίνεται στα Διονύσια να παρουσιάσει ένα θέατρο ρεπερτορίου, μας δίνει την ευκαιρία να ασχοληθούμε με το έργο ενός νέου Άγγλου συγγραφέα, του Πήτερ Σάφερ. Νέος όπως είπαμε ο συγγραφέας, δεν μπορούσε να μη προβληματιστεί μέσα στο δηλητηριασμένο ακόμη κλίμα που άφησε ο αλαίσιος έφιαλτης του πολέμου και το φάντασμά του που το βίωσαν ψυχρό πόλεμο. Η αντίθεση των διαδοχικών γενεών, γνώρισμα της εποχής αυτής, έχει μεγαλώσει ανώμαλα. Εξ άλλου ανώμαλα έχει συντελεστεί και η ομοιότητα των νέων γι' αυτό πολλές φορές φέρνει τα ίχνη του σπασίματος. Άνιχνεύοντας εδώ ο συγγραφέας το άγχη που εβλάστησαν οι φαρμακεροί μύκητες προεχτίνονται οι γενικότερες κατωστάσεις που τις χαρακτηρίζει ή αδιάκοπη αναζήτηση από τους ανθρώπους σισργής και κατανόησης. Το όλικό αυτό το βρώμα έβουλα μέσα σε μιιά σύγχρονη άστική οίκογένεια που το κάθε άτομο άποτελεί πιόνι στα χέρια ενός δικού του τυραννικού Θεού.

Στο έργο υπάρχουν πέντε πρόσωπα. Τα τέσσερα άποτελούν την οίκογένεια Χάριγκτον ενώ το πέμπτο είναι ένας νεαρός Γερμανός καθηγητής που μαθαίνει ξένες γλώσσες στα παιδιά. Γουός ένας ναζιστικού κτήνους, που και μετά τον πόλεμο εξακολουθεί να κατέχει επίσημη θέση στην πατρίδα του, δεν γνώρισε ποτέ πραγματικά τί είναι οίκογένεια γι' αυτό και πίστεψε πως μέσα εδώ στους Χάριγκτον θα νοιώσει αυτή τη χαρά.

Όσο όσο τα πέντε πρόσωπα τα συνδέει στο βάθος ή ίδια άσκηση. Ζητούν το καθένα την άγάπη και την κατανόηση. Άγγίζοντας όμως πάνω σε τούτη την αναζήτηση το ένα με το άλλο έρχονται σε ξένο τρόπο επιδιώξης της με

αποτέλεσμα μιᾶς ἐξουρη κραυγῇ γὰρ τὸ καθέναν ποῦ εἶναι ὅμως ἡ ἴδια γονὴ κραυγῇ. Ἡ κραυγὴ τοῦ ἀνιχνεύοντος ἓν ἐνὸς κενὸ ποῦ αὐταὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ γεμίσει μὲ πράγματα χωρὶς διαστάσεις ἀνακαλύπτοντας κάποτε πῶς τὸ κενὸ ἔχει τρομαχτικὰ πληθύνει. Αὐτὸ τὸ κενὸ ὅλων των ὄντων προσπάθησε νὰ τὸ γεμίσει ὁ νεαρὸς καθηγητής. Κι αὐτὸς πιστεύοντας μὲ τὸν τρόπο του πῶς θὰ ἀποκτήσει ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ἔλειπε. Τῇ στοργῇ. Πάνω ὅμως στὴν προσπάθειά του αὐτὴ βρίσκεται ξαφνικὰ ἐχθρὸς κυκλωμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποῦ τὸν σημαδεύουν κρατώντας στὸ χέρι τους καὶ ἀπὸ ἓνα ποταπὸ ὄντο. Κι αὐτὸν σκοτώνουν.

Ὁ θάσος κινήθηκε μὲ ἀνερση μέσα σ' ἓναν ἀρκετὰ εὐκαλὸ δρόμο ποῦ ἄνοιξε ἡ σκηνοθεσία του κ. Φαρμάκη. Δυναμιώνοντας κάπως τὸ πρῶτο μέρος μᾶς παρέσυρε ἀπὸ τὴ στατικότητα ποῦ ἀδυνατίζει τὸ ἔργο ἰδίως στὴν πρώτη εἰκόνα, ἐνῶ στὸ δεύτερο μέρος ποῦ ἀφρονιάζουν οἱ δραματικὲς καταστάσεις στάθηκε σ' ἓνα σημεῖο ἀληθινὰ συγκρατημένης ἐρμηνείας. Ὁ ἴδιος ἐξ ἄλλου διέγραψε ἀδρά τὸ ρόλο ἑνὸς πατέρα ξένου γιὰ τὸ παιδί του καὶ ἀφροσωμένου μόνο στὸ χοῦμα. Ἡ κ. Χατζηαργυρή (Λουίζα Χάριγκτον) μᾶς ἔδωσε περίφημα τὴ γυναῖκα ποῦ βασανίζεται ἀπὸ μιὰ ἀρρωστη ἀναζήτηση στοργῆς κι αὐτὸ σ' ἓναν ρόλο ποῦ δὲν εἶναι καὶ τόσο στὰ μέτρα της. Ὁ κ. Φέρτης πρέπει νὰ σπάσει τὸ μονότονο ἥθος ποῦ τὸν ἀδικεῖ καὶ νὰ εἶναι πῶς συγκρατημένος ἐκεῖ ποῦ ταιριάζει ἓνας τόνος χαμηλότερης κραυγῆς. Ὁ Αἰνῶλος (καθηγητής) καλὸς σὲ γενικὲς γραμμὲς ἐνῶ ἡ κ. Σαββηπούλου μᾶς ἔδωσε ὑπέροχα τὴ δροσιά καὶ τὸν ἀδθορητισμὸ τῆς Παμέλιας.

Τέλος τὸ σκηνικὸ τοῦ κ. Ὀλύμπιου ζοιγράφησε ὁ τέριττα τὸ ἐγγλέζικο ἐξοχικὸ σαυτόκι ποῦ μέσα του φοιτάζουν ἡ μονοτονία καὶ ἡ πλήξη.

Γ. ΠΑΝΑΓΟΥΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ